

Republika Hrvatska
Županijski sud u Splitu
Split, Gundulićeva 29a

Poslovni broj: 22 Gž R-1169/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Splitu, po sutkinji tog suda Svjetlani Vidović, u pravnoj stvari tužitelja Donata Doblanovića, iz Bibića, Bibići 36, OIB: 95062056660, zastupanog po punomoćnici Loredani Štok, odvjetnici u Puli, protiv tuženika Uljanik Brodogradilište d.d. u stečaju, Pula, Flaciusova 1, OIB: 21764428190, zastupanog po stečajnom upravitelju Loris Rak, iz Rijeke, Zagrebačka 18, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog suda u Puli-Pola broj Pr-185/15-27 od 28. siječnja 2019., dana 19. studenog 2020.,

p r e s u d i o j e

Odbija se u cijelosti kao neosnovana žalba tuženika i potvrđuje presuda Općinskog suda u Puli-Pola broj Pr-185/15-27 od 28. siječnja 2019.

Obrazloženje

Pobijanom presudom obvezan je tuženik isplatiti tužitelju na ime manje isplaćene rente za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. listopada 2018. ukupan iznos od 46.233,81 kn sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na pojedine mjesečne iznose kako je to specificirano u točki I. izreke; te mu naknaditi parnični trošak u iznosu od 6.925,00 kn dok je s preostalim zahtjevom za naknadu troškova kao i u cijelosti taj zahtjev tuženika odbijen.

Protiv ove presude žalbu pravovremeno podnosi tuženik pobijajući je zbog svih žalbenih razloga predviđenih odredbom članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) koji propis se primjenjuje temeljem odredbe članka 117. stavak 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 70/19; dalje: ZID ZPP), s prijedlogom da se odluka preinači.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba je neosnovana.

Predmet spora predstavlja zahtjev tužitelja za naknadu štete na ime razlike rente koja se renta očituje u razlici starosne mirovine koju bi tužitelj primao da nije doživio ozljedu na radu i iznosa invalidske mirovine koju prima, pri čemu treba uzeti u obzir iznos rente koji tuženik redovito mjesečno isplaćuje tužitelju s navedene osnove.

Prvostupanjski je sud smatrao da je tužitelj dokazao osnov i visinu tražbine te je prihvatio tužbeni zahtjev u cijelosti pozivom na odredbe članka 1089. stavak 1. i 3. i članka 1096. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18; dalje: ZOO).

Ispitujući pobijanu presudu kao i postupak koji je prethodio njenom donošenju, ovaj sud nije našao da bi bila počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP na koje povrede ovaj sud pazi po službenoj dužnosti (članak 365. stavak 2. ZPP).

Nije ostvaren ni razlog žalbe pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer je sporne odlučne činjenice sud prvog stupnja pravilno utvrdio i raspravio u smislu odredbe članka 8. ZPP te je na isto pravilno primijenio materijalno pravo.

Ovaj drugostupanjski sud prihvća činjenično stanje utvrđeno prvostupanjskom presudom, a koje je i nesporno i to:

- da je tužitelj kao radnik tuženika na radnom mjestu brodomontera, 1976. godine doživio ozljedu na radu zbog koje je raspoređen na drugo radno mjesto a potom i upućen u invalidsku mirovinu zbog profesionalne nesposobnosti za rad;

- da je tuženik odgovoran za naknadu štete koju tužitelj trpi posljedicom ozljede na radu;

- da tuženik od 2003. godine tužitelju s naslova predmetne rente isplaćuje mjesečne iznose u visini prema podacima u spisu;

- da prema nalazu i mišljenju vještaka dipl. oec. Bojane Galinac ukupna šteta iznosi 46.233,81 kn pri čemu je ista kod izračuna koristila i platne podatke za uporedne radnike Božu Šarića i Romana Benčića.

Na tako utvrđeno činjenično stanje, taj sud je pravilno primijenio materijalno pravo kada je zaključio da u situaciji kada je tužitelj tvrdio i dokazao znatniju promjenu okolnosti u smislu da mu pripada veći iznos izgubljene zarade od onoga kojega mu tuženik isplaćuje (s naslova razlike starosne mirovine koju bi primao da nije bilo ozljede na radu i invalidske mirovine koju prima), pa da je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev.

Odredbom članka 1096. ZOO propisano je da sud može na zahtjev oštećenika za ubuduće povećati rentu, a može je na zahtjev štetnika sniziti ili ukinuti ako se znatnije promijene okolnosti koje je sud imao na umu pri donošenju prijašnje odluke.

I po ocjeni ovoga drugostupanjskog suda, tužitelj je dokazao da su okolnosti znatno promijenjene (pribavom podataka o iznosu mirovine i financijskim vještačenjem) pa se u tom dijelu radi zaista nepotrebnog ponavljanja upućuje na razloge prvostupanjske odluke posebice u dijelu prezentacije sadržaja nalaza i mišljenja vještaka financijske struke.

Žalbeni navodi, koji su isticani i tijekom postupka, u smislu da je vještačenje visine tražbine izvršeno na temelju platnih podataka radnika koji da nisu uporedni radnici te u smislu

da uopće nije trebalo imati u vidu bilo koje uporedne radnike, razjašnjeni su od strane prvostupanjskog suda te je odluka suda prvog stupnja sukladna iznesenim razlozima.

Prema odredbi članka 250. ZPP, sud će izvesti dokaz vještačenjem kada je radi utvrđivanja ili razjašnjenja kakve činjenice potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže; dok je odredbom članka 259. ZPP određeno da sud rukovodi vještačenjem, da označuje predmet vještačenja, traži pojašnjenja i dr. Prvostupanjski sud je prihvatio prijedlog tuženika za dopunom vještačenja te je u dopuni vještva stalni sudski vještak ostala kod svog nalaza i mišljenja dodatno ga pojasnivši.

Pritom je posebno za naglasiti da se u ovoj pravnoj stvari radi o zahtjevu za naknadu štete s naslova izgubljene zarade koja se očituje u razlici iznosa starosne mirovine koju bi tužitelj po redovnom tijeku stvari primao da je nakon redovnog i ukupno ostvarenog radnog staža otišao u redovitu starosnu mirovinu, i iznosa invalidske mirovine koju stvarno prima upravo zbog profesionalne nesposobnosti za rad nastale kao posljedice ozljede na radu za koji štetni događaj je odgovoran tuženik.

U odnosu na uporedne radnike čije financijske podatke je vještak imala u vidu prilikom izrade vještva, za navesti je da je iz odluke Osnovnog suda udruženog rada u Rijeci broj S-1235/87 od 29. lipnja 1988. (list 4-5 spisa) razvidno da je kao uporedni radnik (u svrhu izračuna iznosa razlike plaće koju bi tužitelj primao da nije bilo ozljede na radu i iznosa plaće koju je primao jer je bio raspoređen zbog predmetne ozljede na radu na drugo radno mjesto) upravo bio uzet i radnik Božo Šarić. Nadalje, u odnosu na navod tuženika da uopće iznos tražbine ne bi trebalo izračunavati uzimajući u obzir uporedne radnike već samo primjenom odredbi iz područja mirovinskog osiguranja, za odgovoriti je da tomu nije tako jer se ovdje radi o naknadi štete zbog gubitka u zaradi a ne zbog nepravilno određene mirovine ili sl.

Stranke su dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se potvrđuju te činjenice. Koje su činjenice relevantne ovisi od pravne kvalifikacije slučaja, a egzistencija relevantnih činjenica utvrđuje se na razne načine pa tako i dokazivanjem kao nizom parničnih radnji procesnih subjekata.

Vještačenje je parnična radnja, jedno od dokaznih sredstava u parničnom postupku, provodi se samo kada je potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže, i to samo radi utvrđenja ili radi razjašnjenja kakve činjenice. To stručno znanje je ono koje bitno prelazi razinu znanja koje na tom području sudac obično dosegne općim obrazovanjem i životnim iskustvom suca. Sud nije vezan nalazom i mišljenjem vještaka već njegovu dokaznu vrijednost ocjenjuje na osnovu savjesne i brižljive ocjene svih odlučnih okolnosti, pri čemu vještačenje kao i svaki drugi dokaz u postupku treba podvrgnuti analizi i dovesti ga u vezu s drugim dokazima jer vještak ne sudi, a prethodno sud treba i rukovoditi vještačenjem.

U parnici sud raspravlja određeni odnos među parničnim strankama i spor o pravu odnosno o obvezi koji nastaje iz tog odnosa, te pravilna presuda pretpostavlja jasan i pouzdan sud o postojanju pravnog odnosa i određenog prava odnosno obveze iz tog odnosa.

Tuženik nije predlagao novo vještačenje niti bilo koje dodatne dokaze s navedene osnove izuzev vlastitog izračuna koji ustvari i nije sporan već je sporna metodologija izračuna koji metoda izračuna tuženika pravilno sud prvog stupnja nije prihvatio već je prihvatio zaključke nalaza i mišljenja vještaka financijske struke.

U odnosu na ostale žalbene navode pa tako i prigovor zastare samog prava, za odgovoriti je da je odredbom članka 226. stavak 1. ZOO određeno da tražbine povremenih davanja koja dospijevaju godišnje ili u kraćim razdobljima, pa bilo da se radi o sporednim povremenim tražbinama, kao što je tražbina kamata, bilo da se radi o takvim povremenim tražbinama u kojima se iscrpljuje samo pravo, kao što je tražbina uzdržavanja, zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja; dok je odredbom članka 227. stavak 1. ZOO određeno da pravo iz kojega proistječu povremene tražbine zastarijeva za pet godina, računajući od dospelosti najstarije neispunjene tražbine.

Međutim, pitanje zastare naknade štete s osnova izgubljene zarade koja nastaje sukcesivno prosuđuje se prema odredbi članka 230. stavak 1. ZOO koja određuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, i stavak 2. da u svakom slučaju ta tražbina zastarijeva za pet godina otkad je šteta nastala.

Ovo stoga jer, rentni odštetni zahtjevi nisu povremena potraživanja u smislu članka 226. ZOO (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 1292/2010-2 od 15. svibnja 2012.), iako potraživanje naknade buduće kontinuirane imovinske štete koja nastaje periodično ima neka od obilježja povremenih tražbina.

Kod imovinske štete kao što je to gubitak zarade, rok za zastaru počinje teći saznanjem za nju, a u slučaju sukcesivnog utuživanja kao što je to ovdje slučaj, tužba mora biti podnesena unutar roka iz članka 230. ZOO. Naime, radi se o trajnoj šteti koja je već nastala i koja će trajati u budućnosti sa svim štetnim posljedicama gubitka određenih prihoda.

U situaciji kada je nesporno da tuženik od 2003. godine redovito tužitelju isplaćuje rentu s naslova izgubljene zarade to, sve kada bi se i radilo o povremenom potraživanju (a ne radi se) ne bi ni bilo mjesta tuženikovu prigovoru zastare samog prava; dok je u odnosu na pojedina davanja utuženo razdoblje od 1. kolovoza 2015. s dospijećem 14. rujna 2015. a tužba je podnesena 21. srpnja 2015. pa tako nema mjesta ni prigovoru zastare prema odredbi članka 230. stavak 1. i 2. ZOO.

Stoga je sud prvog stupnja nakon što je proveo dokazni postupak sukladno dokaznim prijedlozima stranaka, na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo te o svemu dao jasne razloge.

Pravilna je i odluka o troškovima postupka jer je ispravno utemeljena na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP i jer je trošak pravilno obračunat.

Slijedom navedenog, kako nisu ostvareni razlozi zbog kojih se prvostupanjska odluka pobija; kao ni oni na koje ovaj žalbeni sud pazi po službenoj dužnosti u smislu odredbe članka 365. stavak 2. ZPP, to je žalbu tuženika valjalo odbiti i potvrditi prvostupanjsku presudu temeljem odredbe članka 368. stavak 1. ZPP.

U Splitu, 19. studenog 2020.

S U T K I N J A:

Svjetlana Vidović

Broj zapisa: **1789a-e1103**

Kontrolni broj: **0bc46-d2cb9-f385c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=SVJETLANA VIDOVIĆ, L=SPLIT, O=ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.